

naar den bliver angreben og bidt, da dette jo ikke let kan undgaa dens Opmærksomhed, som fører den, og man kan da tage Anledning til at træffe de fornødne Foranstaltninger og Forsigtighedsregler. Derimod er det langt fra Tilfældet, at man altid ser, naar en Lænkhund, som staar i Gaarden, bliver bidt; thi der staar jo ikke Vagt ved den, og det kan ske paa en Tid af Dagen, da den ikke bliver observeret. Overhovedet er en Lænkning og en Indespærring af Hundene saa overordentlig generende, at det forekommer mig, at der, naar man i Virkeligheden skal skride dertil, maa foreligge noget Positivt, som tyder paa Fare, men en blot og bar subjektiv Antagelse, saaledes som det forudsattes i § 1, bør ikke være tilstrækkelig til at paabyde Forholdsregler, der virkelig ere af en saa særdeles indgribende og generende Natur for mange Mennesker. Det er af Hensyn hertil, jeg har tilladt mig at stille det Ændringsforslag til § 1, at Ordene i første Linie: „eller antages at være“ skulle udgaa, og jeg tillader mig at anbefale dette Ændringsforslag til det høie Things Vedtagelse. Særligt vil jeg sige med Hensyn til Lovforslaget, at det forudsætter, at det i mange Tilfælde giver Indenrigsministeren en ny Myndighed, som han i Virkeligheden allerede nu har. Dette gjælder f. Ex. om Lovforslagets § 2, hvori der jo tales om Forbud imod Overførsel af Hunde fra een Landsdel til andre Landsdele. Under Sagens første Behandling yttrede den ærede Indenrigsminister — det staar i Tidenden Sp. 860 —, at han fuldstændig savnede „Bemyndigelse til at forhindre Indførelse af syge Hunde fra Lande, hvor der existerer Hundegalskab“, og lidt efter findes der den Uttring af den høitærede Indenrigsminister, at han ogsaa savnede en Bestemmelse om, at man kunde forbyde, at Hunde overførtes fra den ene Provinds til den anden, saaledes at altsaa en Provinds kunde blive afspærret. Det er saadan Bemyndigelse, som søges i § 2 af det foreliggende Lovforslag; men jeg maa sige, at jeg tror at kunne eftervise, at den høitærede Indenrigsminister allerede har den Bemyndigelse, han nu søger. I § 2 i Loven af 29de December 1857 staar nemlig nævnt forskjellige Sygdomme hos Husdyrene, som skulle være undergivne det Offentliges farlige Forsorg, men efter en Opregning af de enkelte Sygdomme tilføies i Slutningen af § 2: „Skulde nogen anden smitsom Sygdom blandt Husdyrene antage en lignende ondartet Karakter, er Indenrigsministeriet bemyndiget til ved en offentlig Kundgjørelse at udvide denne Lovs Bestemmelser til samme.“ Der er altsaa tillagt Indenrigsministeren en Myndighed til at udvide Lovens Bestemmelser ogsaa til saadanne Sygdomme blandt Husdyrene af en ondartet Karakter, som ikke specielt ere nævnte i § 2, og denne Bemyndigelse, som Indenrigsministeren har med Hensyn til de Sygdomme, der enten ere nævnte i § 2, eller til hvilke § 2

kan udvides, gaar jo efter Lovens § 9 ud paa, at et Forbud kan udstedes imod Indførsel af den angrebne Art af Husdyr. Ligeledes staar der længere nede i samme Paragraf, at Ministeriet, hvor en af disse Sygdomme er udbrudt indenfor Monarkiets Grændser i en eller flere Provindsfer eller Amter, enten ganske kan forbyde Indførsel af den angrebne Art af Dyr til de øvrige Provindsfer eller Amter eller kun tillade det under visse Betingelser. Jeg kan altsaa ikke se rettere end, at Indenrigsministeren allerede har den Myndighed, som han søger i § 2, og som han, om jeg forstod den ærede Indenrigsminister ret, under sit Foredrag ved første Behandling mente ikke nu tilkom Indenrigsministeren. At en saadan Myndighed haves, kan jeg ogsaa støtte derpaa, at Indenrigsministeriet flere Gange har fortaaget Loven af 1857 paa denne Maade. Jeg sigter her ved blandt Andet til Kundgjørelsen af 22de September 1860, der findes i den almindelige Lovsamling, og som udvider Bestemmelserne i §§ 1—7, § 9 og §§ 12—14 i Loven af 1857 til ogsaa at gjælde Nygmarsstysus blandt Hestene, en Sygdom, som ikke specielt er nævnt i § 2. Det Samme gjælder om en senere Kundgjørelse af 10de April 1875, der findes i Lovtidenden for nævnte Aar Side 50, og som udvider Bestemmelserne i §§ 7 og 9 til at omfatte Mund- og Klovsyge hos Ræer, hvilken er meget forskjellig fra den Klovsyge hos Faarene, som er nævnt i § 2. Jeg tror derfor virkelig ikke, at man har savnet Bestemmelser til at indbegaa Hundegalskaben paa rette Maade under den Epizooti, vi nylig have haft, og jeg skal tilføie, at det vistnok efter Manges Mening vilde have været meget hensigtsmæssigt, om man ved fornøden Kundgjørelse i Tide havde afspærret Forbindelsen mellem Fastlandet og Derne eller mellem de forskjellige Der, fremfor senere, efter at Sygdommen var overført, at skride til saadanne temmelig rigtige, meget generende Foranstaltninger, som man da maatte anse for nødvendige. Saadanne Forbud imod Overførsel fandt imidlertid ikke Sted. Man forsøgte vel noget at træde op i den Retning, idet man blandt Andet foranledigede et Forbud af 23de Januar 1876 imod at overføre Hunde fra Jylland over Lillebelt ad Statsbanen, men det hjalp ikke meget; thi efter Oplysninger i offentlige Blade og Oplysninger, jeg selv har kunnet indhente, etableredes der en fuldstændig Færgesart for Hunde mellem Snoghøi og Middelfart, fordi Postdampskibene ikke maatte medtage dem. Denne Foranstaltning svarede altsaa ikke til Hensigten, men den kunde efter min Mening være givet en saadan Udfræktning som den, der nu søges Tilladelse til i Lovforslagets § 2. I det Hele taget kan jeg kun fastholde, hvad jeg allerede tillod mig at udtale ved første Behandling, at man vistnok maa være noget varsom med at gribe til saa strenge Foranstaltninger, fordi man meget let derved fremkalder en Reaktion til den